

2. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje: treba li članak 83. stavke 4. do 6. Opće uredbe o zaštiti podataka tumačiti na način da je potrebno da poduzetnik svojom krivnjom počini povredu u kojoj je zaposlenik bio posrednik (vidjeti članak 23. Uredbe Vijeća (EZ) br. 1/2003 ⁽²⁾) ili je za izricanje upravne novčane kazne poduzetniku u načelu već dovoljna objektivna povreda obveza koja mu se može pripisati (*strict liability*)?

- (¹) Uredba (EU) 2016/679 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Direktive 95/46/EZ (Opća uredba o zaštiti podataka) (SL 2016., L 119, str. 1. i ispravci SL 2018., L 127, str. 2.)
- (²) Uredba Vijeća (EZ) br. 1/2003 od 16. prosinca 2002. o provedbi pravila o tržišnom natjecanju koja su propisana člancima 81. i 82. Ugovora o EZ-u (SL 2003., L 1, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8, svezak 1., str. 165. i ispravak SL 2016., L 173, str. 108.)

Tužba podnesena 22. prosinca 2021. – Komisija/Mađarska

(Predmet C-823/21)

(2022/C 128/12)

Jezik postupka: mađarski

Stranke

Tužitelj: Europska komisija (zastupnici: A. Azéma, L. Grønfeldt, A. Tokár i J. Tomkin, agenti)

Tuženik: Mađarska

Tužbeni zahtjev

Tužitelj od Suda zahtijeva da:

- utvrdi da Mađarska nije ispunila svoje obveze koje ima na temelju članka 6. Direktive 2013/32 ⁽¹⁾, u vezi s člankom 18. Povelje, time što je u odnosu na državljane trećih zemalja, koji se nalaze na državnom području Mađarske, uključujući i na njezinim granicama, mogućnost pristupa postupku međunarodne zaštite i podnošenja zahtjeva za međunarodnu zaštitu uvjetovala zahtjevom da se u odnosu na njih najprije provede postupak u diplomatskom predstavništvu Mađarske u trećoj zemlji.
- naloži Mađarskoj snošenje troškova.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

U skladu s pravilima o pravu azila koji su u Mađarskoj utvrđeni Zakonom LVIII iz 2020., koji je donesen kao privremeni akt, ali čije je važenje naknadno nekoliko puta produljivano, sve osobe, uz samo nekoliko iznimaka, koje žele u toj državi podnijeti zahtjev za azil moraju najprije podnijeti pismo namjere mađarskom veleposlanstvu u Beogradu ili Kijevu i samo ako im je na to pismo namjere odgovoreno potvrdno te im je izdana dozvola ulaska mogu pristupiti postupku međunarodne zaštite.

Komisija smatra da taj novi postupak azila nije u skladu s člankom 6. Direktive 2013/32 o zajedničkim postupcima za priznavanje i oduzimanje međunarodne zaštite, u vezi s člankom 18. Povelje.

Naime, pravo zajamčeno člankom 6. Direktive koje se odnosi na „pristup postupku” prije svega podrazumijeva mogućnost da državljani treće zemlje koji se nalaze na državnom području države članice, uključujući i na njezinim granicama, podnesu zahtjev za međunarodnu zaštitu.

Međutim, iz primjenjivih odredaba Zakona LVIII iz 2020. proizlazi da ako državljani trećih zemalja koji se nalaze na mađarskom državnom području, uključujući i na njezinim granicama, zatraže primjenu međunarodne zaštite, mađarska tijela neće smatrati tu izjavu podnošenjem zahtjeva za međunarodnu zaštitu u smislu Direktive 2013/32. Zahtjev neće biti registriran i zainteresiranoj osobi neće biti priznata prava na koja podnositelj zahtjeva ima pravo. Umjesto toga, kako bi podnijela svoj zahtjev, zainteresirana osoba mora napustiti mađarsko državno područje, vratiti se u treću zemlju te se u odnosu na nju najprije mora provesti postupak u mađarskom veleposlanstvu u toj zemlji.

(¹) Direktiva 2013/32/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o zajedničkim postupcima za priznavanje i oduzimanje međunarodne zaštite (SL 2013., L 180, str. 60.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 12., str. 249. i ispravci SL 2020., L 76, str. 38 i SL 2020., L 415, str. 90.)